

2025/2597

17.12.2025

DECYZJA RADY (UE) 2025/2597

z dnia 8 grudnia 2025 r.

dotycząca stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 336 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją”) na mocy decyzji Rady (UE) 2023/1075 ⁽¹⁾ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na mocy decyzji Rady (UE) 2023/1076 ⁽²⁾ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii. Konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron (zwany dalej „Komitetem”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona musi złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.
- (4) Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle (zwane dalej „cyklami oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

- (5) Oczekuje się, że na 19. posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2025 r. Komitet przyjmie następujące projekty zaleceń (jeden w oparciu o procedurę oceny wyjściowej i siedem w oparciu o pierwszą rundę oceny tematycznej) i projekty wniosków w sprawie wdrażania konwencji przez dziewięć Stron (odpowiednio „projekty zaleceń” i „projekty wniosków” oraz łącznie „planowane akty”):
- zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)28prov,
 - zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov, oraz
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.
- (6) Unia posiada wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do swoich instytucji i administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W pkt 305 swojej opinii 1/19 z dnia 6 października 2021 r. ⁽³⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”) orzekł, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji, odnoszących się do przyjęcia środków zapobiegawczych i ochronnych, jest zasadniczo wiążąca dla Unii w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Co więcej, w pkt 307 tej opinii, Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że Unia nie powinna ograniczać się do wprowadzenia minimalnych wymogów lub środków wsparcia, lecz sama powinna zapewnić pełne wykonanie wspomnianych wyżej zobowiązań. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna Unii nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg zapewnienia ofierze bezpieczeństwa przez Unię w ramach uprawnień unijnej administracji publicznej, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.
- (7) Planowane akty dotyczą wdrożenia postanowień konwencji, które mają zastosowanie do Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej. Należy zatem ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii, ponieważ planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogłyby wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości.

⁽³⁾ Opinia 1/19 Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska, ECLI:EU:C:2021:832.

- (8) Jeżeli chodzi o Zjednoczone Królestwo, projekt zalecenia obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających i trwałych środków finansowania wszystkich polityk ukierunkowanych na zwalczanie przemocy wobec kobiet oraz zapewnienie trwałego finansowania odpowiednich organizacji społeczeństwa obywatelskiego (art. 8 konwencji); przyznanie krajowym organom koordynującym niezbędnych uprawnień, kompetencji i zasobów oraz zapewnienie koordynacji i wdrażania polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie tych form przemocy, a także zapewnienie niezależnego monitorowania i oceny tych zjawisk w oparciu o odpowiednie dane (art. 10 konwencji); zharmonizowanie systemów gromadzenia danych i zapewnienie systematycznego gromadzenia zdezagregowanych danych dotyczących przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); zapewnienie specjalistom, którzy mają zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, szkoleń z zakresu odpowiedniego reagowania na przemoc wobec kobiet (art. 15 konwencji); usunięcie przeszkód w dostępie do ogólnych usług wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy wobec kobiet i przemocy domowej dostępu do specjalistycznych usług wsparcia oraz schronisk (art. 22 i 23 konwencji); ograniczenie wtórnej wiktymizacji poprzez zapewnienie sprawnego i niezwłocznego rozpatrywania spraw (art. 50 konwencji); oraz zapewnienie stosowania zakazów kontaktu (art. 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zalecenia jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (9) Jeżeli chodzi o Andorę, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej kompleksowej strategii zapobiegania wszelkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy; zapewnienie pełnego włączenia organizacji stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7 konwencji); zwiększenie przejrzystości budżetów na działania mające na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk oraz, w razie potrzeby, dalsze zwiększanie tych budżetów; zapewnienie organizacjom pozarządowym (NGO) stojącym na straży praw kobiet wystarczających dotacji i czasu na realizację powierzonych im zadań (art. 8 konwencji); dalsze rozszerzanie zakresu gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy (art. 11 konwencji); rozszerzenie kampanii profilaktycznych na wszystkie objęte zakresem konwencji formy przemocy i regularna ocena wpływu tych kampanii (art. 12 konwencji); zapewnienie wystarczających zasobów ludzkich i odpowiednio wykwalifikowanych specjalistów na potrzeby opracowywania programów skierowanych do sprawców przemocy, a także opracowanie norm minimalnych i wprowadzenie specjalnego programu skierowanego do sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne usługi wsparcia zaspokajały potrzeby ofiar przemocy (art. 22 konwencji); przyjęcie środków w celu zapewnienia, aby wszystkie zainteresowane podmioty przeprowadzały oceny ryzyka w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych konwencją i regularnie je powtarzały (art. 51 konwencji); zapewnienia możliwości niezwłocznego wydawania zakazu kontaktu w przypadku bezpośredniego zagrożenia oraz ustanowienie jasnych ram prawnych gwarantujących właściwe zarządzanie zakazami kontaktu (art. 52 konwencji); oraz zapewnienie, aby ofiary wszystkich form przemocy objętych konwencją mogły korzystać z nakazów ochrony i aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (10) Jeżeli chodzi o Belgię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie większej spójności polityki i środków związanych z zapobieganiem przemocy wobec kobiet i jej zwalczaniem realizowanych na różnych szczeblach władzy w kraju (art. 7 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); zapewnienie praktycznego wdrożenia na wszystkich poziomach kształcenia wymogu przekazywania wiedzy o zasadach wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zorganizowanie szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego dla wszystkich pracowników mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy oraz przyjęcie i rozpowszechnienie standardów jakości kursów szkoleniowych (art. 15 konwencji); zwiększenie, za pomocą odpowiednich środków, wsparcia udzielanego kobietom będącym ofiarami przemocy w powrocie do zdrowia i zyskiwaniu niezależności ekonomicznej oraz wdrożenie znormalizowanych ścieżek pomocy w sektorze opieki zdrowotnej, aby zapewnić, że ofiary przemocy zostaną zauważone i skierowane do odpowiednich specjalistycznych służb wsparcia (art. 20 konwencji); zapewnienie dostępu do schronisk i utworzenie infolinii działającej jako pojedynczy punkt kontaktowy (art. 22 konwencji); zapewnienie skutecznego rozpatrywania spraw i stosowania podejścia do kwestii przemocy wobec kobiet opartego na płci i skoncentrowanego na ofiarach; zapewnienie skutecznych zabezpieczeń przed niewłaściwym korzystaniem z mediacji oraz zapewnienie odpowiednich i wystarczających sankcji (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy możliwości korzystania z zakazów kontaktu, nakazów ochrony i zakazów zbliżania się (art. 52 i 53 konwencji); oraz ocena stopnia wdrożenia istniejących środków ochrony i zapewnienie praktycznego wdrożenia wszystkich istniejących środków ochrony na rzecz ofiar wszystkich objętych konwencją form przemocy (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (11) Jeżeli chodzi o Francję, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii zapobiegania wszystkim objętym konwencją formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tych form przemocy, a także zapewnienie odpowiednich zasobów instytucji koordynującej politykę zapobiegania przemocy wobec kobiet i jej zwalczania; zapewnienie pełnego włączenia stowarzyszeń stojących na straży praw kobiet w kształtowanie polityki oraz regularna ocena tej polityki w oparciu o szczegółowe wskaźniki (art. 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia wystarczającego finansowania polityk ukierunkowanych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, zwiększenia przejrzystości budżetów tych polityk oraz zapewnienia organizacjom stojącym na straży praw kobiet wystarczających i trwałych nakładów finansowych na realizację ich zadań (art. 8 konwencji); zapewnienie dezagregacji danych oraz gromadzenie danych o liczbie kobiet i dziewcząt, które zwracają się o pomoc do służb opieki zdrowotnej (art. 11 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz profilaktyki pierwotnej i ocena wpływu środków z tego zakresu (art. 12 konwencji); zapewnienie uczniom dostępu do edukacji obejmującej kwestie określone w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy szkoleń na temat wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz ocena takich szkoleń (art. 15 konwencji); przyjęcie i wdrożenie norm minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców przemocy oraz ocena wpływu tych programów (art. 16 konwencji); zapewnienie, aby w całym kraju utworzono organy koordynujące oraz aby w działaniach nowych punktów kompleksowej obsługi utworzonych w celu zapewnienia wsparcia kobietom będącym ofiarami przemocy uczestniczyły wszystkie odpowiednie organy (art. 18 konwencji); zapewnienie wszystkim kobietom będącym ofiarami przemocy dostępu do obdukcji lekarskiej oraz przyjęcie dalszych środków na rzecz zapobiegania przemocy wobec kobiet z niepełnosprawnościami i jej zwalczania (art. 20 konwencji); zapewnienie, aby specjalistyczne wsparcie było dostępne w całym kraju, w tym dla kobiet będących ofiarami przemocy i ich dzieci przebywających w schroniskach, oraz zapewnienie, aby takie usługi uwzględniały cyfrowy wymiar przemocy wobec kobiet (art. 22 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do opieki medycznej, wsparcia posttraumatycznego, obdukcji lekarskiej i pomocy psychologicznej (art. 25 konwencji); wzmocnienie środków wsparcia mających zachęcić kobiety będące ofiarami wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy do zgłaszania przypadków przemocy oraz zapewnienie odpowiednich usług przyjmowania i wsparcia; oraz kontynuowanie wysiłków na rzecz zapewnienia właściwej reakcji wymiaru sprawiedliwości na wszelkie formy przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego przeprowadzania ocen ryzyka we wszystkich przypadkach przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); częstsze korzystanie z nakazów ochrony i zapewnienie, aby naruszenia tych nakazów podlegały karze (art. 53 konwencji); oraz ograniczenie wtórnej wiktymizacji, na którą kobiety będące ofiarami przemocy mogą być narażone w trakcie postępowania (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (12) Jeżeli chodzi o Włochy, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie, aby włoski krajowy plan działania w sprawie przemocy wobec kobiet uwzględniał wszystkie formy przemocy wobec kobiet i był poparty harmonogramem działań, zasobami finansowymi i wskaźnikami pomiaru postępów; zapewnienie skutecznych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i lepszej koordynacji wdrażania odpowiednich polityk (art. 7 konwencji); zapewnienie trwałego i długoterminowego finansowania wszystkich polityk i środków ukierunkowanych na zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, przy jednoczesnym zapewnieniu odrębnych linii budżetowych i linii finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane podmioty (art. 11 konwencji); przegląd programów nauczania i materiałów dydaktycznych, aby usunąć z nich negatywne stereotypy dotyczące kobiet i dziewcząt (art. 14 konwencji); zorganizowanie dla wszystkich specjalistów zajmujących się tą dziedziną szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego z zakresu wszystkich form przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); zapewnienie dostępności schronisk i infolinii wsparcia dla wszystkich ofiar przemocy (art. 22 konwencji); zapewnienie terminowej, odpowiedniej i skutecznej reakcji na zgłoszenia wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznych ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar wszelkich form przemocy wobec kobiet w oparciu o podręczniki i wytyczne (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby w razie potrzeby wydawano zakazy kontaktu, a także aby naruszenia tych zakazów podlegały karze (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Niderlandy, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie koordynacji polityk i środków mających na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz zwalczanie tych zjawisk, a także zapewnienie, by uwzględniały one wszystkie formy przemocy wobec kobiet objęte zakresem konwencji; powierzenie roli instytucji koordynującej podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym, posiadającym jasne mandaty, kompetencje i niezbędne zasoby oraz zapewnienie włączenia organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki (art. 7 konwencji); wprowadzenie wystarczającego i trwałego finansowania polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, wprowadzenie odrębnych linii budżetowych i linii finansowania opartych na zasadzie sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci oraz zapewnienie odpowiedniego i trwałego finansowania organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); dostosowanie kategorii danych na potrzeby gromadzenia danych zdezagregowanych (art. 11

konwencji); przyjęcie środków mających na celu przekazywanie wiedzy o wszystkich zasadach wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkoleń dla wszystkich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy, przy wykorzystaniu wiedzy fachowej organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 15 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy, w tym ofiarom dyskryminacji krzyżowej, dostępu do schronisk (art. 22 konwencji); przyjęcie środków zachęcających kobiety będące ofiarami przemocy, w tym kobiety narażone na dyskryminację krzyżową, do zgłaszania przypadków przemocy (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie – w ramach wspólnej reakcji wielu podmiotów – przeprowadzania ocen ryzyka w przypadkach przemocy domowej i innych form przemocy wobec kobiet (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie, aby właściwe organy mogły natychmiastowo wydawać zakazy zbliżania się i kontaktu w przypadkach bezpośredniego zagrożenia (art. 52 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (14) Jeżeli chodzi o Portugalię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie wystarczających nakładów finansowych na realizację krajowych strategii i planów działania oraz trwałe finansowanie organizacji stojących na straży praw kobiet (art. 8 konwencji); zapewnienie przeszkolenia dotyczące przemocy wobec kobiet wszystkich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami przemocy (art. 15 konwencji); zapewnienie wystarczającej dostępności programów skierowanych do sprawców przemocy domowej i seksualnej, przyjęcie minimalnych standardów i przeprowadzanie stałej oceny tych programów (art. 16 konwencji); wykształcenie sprawnej i skoordynowanej reakcji wszystkich organów na wszystkie formy przemocy wobec kobiet (art. 18 konwencji); utworzenie infolinii dla kobiet będących ofiarami różnych form przemocy, zapewnienie miejsc w schroniskach dla kobiet będących ofiarami wszelkich form przemocy oraz zapewnienie dostępności specjalistycznych usług wsparcia (art. 22 konwencji); zapewnienie skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych, usprawnienie gromadzenia materiału dowodowego poprzez odejście od nadmiernego polegania na oświadczeniach ofiar przestępstw oraz zapewnienie, aby sankcje były współmierne do wagi przestępstwa (art. 49 i 50 konwencji); oraz zapewnienie, aby zakazy kontaktu były wydawane szybko i miały natychmiastowy skutek, a także wzmocnienie monitorowania nakazów ochrony (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (15) Jeżeli chodzi o Serbię, projekt zaleceń obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: zapewnienie skutecznego wdrażania i monitorowania odpowiedniej strategii oraz przydzielenie wystarczających zasobów właściwej instytucji lub właściwym instytucjom odpowiedzialnym za koordynację, wdrażanie, monitorowanie i niezależną ocenę polityk i środków dotyczących wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 7 konwencji); zapewnienie wystarczających i trwałych nakładów finansowych na prawodawstwo, politykę i środki – w tym instytucje i podmioty je realizujące – służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz ich zwalczaniu, a także sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci, aby umożliwić skuteczne monitorowanie wydatków publicznych i zagwarantować trwałe finansowanie organizacji kobiecych udzielających specjalistycznego wsparcia ofiarom przemocy poprzez długoterminowe dotacje przyznawane w drodze przejrzystych procedur udzielania zamówień (art. 8 konwencji); zapewnienie, aby gromadzone dane były zdezagregowane według odpowiednich czynników, i harmonizacja gromadzenia danych (art. 11 konwencji); wdrożenie regularnych środków zapobiegawczych w celu wyrugowania stereotypów płciowych i zajęcia się kwestią nierówności płci leżącą u podstaw przemocy wobec kobiet; wspieranie kampanii uświadamiających skierowanych do całego społeczeństwa dotyczących wszystkich form przemocy wobec kobiet, także w wymiarze cyfrowym (art. 12 konwencji); zapewnienie wszystkim specjalistom mającym zawodowy kontakt z ofiarami przemocy regularnych szkoleń wstępnych i kursów doskonalenia zawodowego (art. 15 konwencji); rozszerzenie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej, zapewnienie odpowiednich zasobów na te programy oraz przyjęcie jednolitych standardów w tym zakresie (art. 16 konwencji); poprawa dostępu ofiar przemocy do wsparcia finansowego, zakwaterowania i możliwości zatrudnienia oraz zapewnienie im bezpłatnej obdukcji lekarskiej (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom przemocy, w tym osobom dotkniętym dyskryminacją krzyżową, miejsc w schroniskach (art. 22 konwencji); zapewnienie dostępności ośrodków wsparcia dla ofiar gwałtu lub przemocy seksualnej, do których dostęp nie jest zależny od gotowości ofiary do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa (art. 25 konwencji); zachęcanie do zgłaszania wszystkich form przemocy wobec kobiet oraz usprawnienie gromadzenia dowodów i przyjęcie środków, które zapewnią skuteczność rozpatrywania spraw (art. 49 i 50 konwencji); zaangażowanie wszystkich właściwych instytucji w przeprowadzanie ocen ryzyka (art. 51 konwencji); poprawa monitorowania i stosowania nadzwyczajnych i rozszerzonych środków ochronnych; zapewnienie spójności procedur (art. 52 i 53 konwencji); oraz zapewnienie skutecznego wdrożenia wszystkich środków ochrony ofiar i zagwarantowanie ofiarom przemocy prawa dostępu do odpowiednich informacji (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z politykami i celami Unii i nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o Polskę, projekt wniosków obejmuje potrzebę podjęcia następujących działań: opracowanie kompleksowych i skoordynowanych polityk zwalczania wszystkich objętych konwencją form przemocy wobec kobiet i zapobiegania jej, wzmocnienie mechanizmów międzyinstytucjonalnej współpracy organów w celu zapewnienia ofiarom dostępu do mechanizmów wsparcia i ochrony oraz przeprowadzanie niezależnych analiz porównawczych istniejących środków i programów (art. 7 konwencji); zwiększenie nakładów finansowych na zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i na jej zwalczanie; zapewnienie wprowadzenia specjalnych linii budżetowych na środki służące zapobieganiu przemocy wobec kobiet i jej zwalczaniu; zapewnienie sprawiedliwego i stabilnego finansowania organizacji pozarządowych oraz zapewnienie ich udziału we wdrażaniu i monitorowaniu wszystkich odpowiednich polityk (art. 8 konwencji); przydzielenie niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych instytucji koordynującej, wyznaczonej na mocy konwencji (art. 10 konwencji); oraz zapewnienie gromadzenia zdezagregowanych danych i harmonizacja gromadzenia danych przez wszystkie właściwe organy (art. 11 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 19. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zalecenia w sprawie wdrożenia konwencji stambulskiej przez Zjednoczone Królestwo, zawartego w dokumencie IC-CP(2025)22prov;
- 2) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Andorę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)23prov;
- 3) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Belgię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)24revprov;
- 4) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Francję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)25prov;
- 5) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Włochy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)26prov;
- 6) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Niderlandy, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)27prov;
- 7) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Portugalię, zawartych w dokumencie [IC-CP(2025)28prov];
- 8) zaleceń w sprawie budowania zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Serbię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)29prov; oraz
- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Polski przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)30prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2025 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

R. STOKLUND